

יוסי גמזו

שירים מארץ מזרח שמש

1.

המלמול הצונן של המים
בטוקיו,
ביולי,

בגן

בין חפות הירק האפל הזה. מהי
נירואנה? דמדום מנגן

ענבלים דקים של רך, של געגוע, אד של עצב
(איפה את, צפור כחלה שלי? תני אות, השמיעי קול).
אנחנו בנראה לא נתבגר מזה לנצח
ואין לנו שום נצח,
רק עוד קצת
וזה הכל.

2.

עד קרסל, באמת המים
התכלים, שכראי קפאו.
והארז מוקיף קומה עם
האדם, השתול אף הוא.

וטסות רכבות מנגד

קיץ, חרף — אך הם לבדם
כפסלים, בלי תמורה, בלי הגה:
ארז,
אדמה,
אדם.

3.

הגשם אוהב את ניקו
העיר הקדושה, באפר.
גם זרועות הערפל את חבוקן לה העניקו,
גם השלג,
גם הכפור.

אבל ניקו, לכה, נושמת

בְּשֵׁשׁ, בְּנֶהֱב פְּגוּדוֹת לְטוֹשׁוֹת —
בוֹגְדָת בָּהֶם, בְּלִי בּוֹשָׁה, עִם הַשֶּׁמֶשׁ
בְּפָרֶחַ
דְּבִדְבָן
רֵאשׁוֹן.

.4

קִיץ סְתוּי מֵאֵד עַל הַמִּפְרָץ הַיָּפֶה שֶׁל טוֹבָא,
גֶּשֶׁם דָּק כְּתַפְלָה עַל צְמֻרְמֶרֶת הָאֶרֶן, עַל רְקוּעַ-הַבְּדִיל שֶׁל הַיָּם.
עָרִים זְרוֹת הֵן נָשִׁים זְרוֹת. אֵתָה לְעוֹלָם נוֹסֵעַ.
הֵאֵם רַק בְּעֵבְרִית הַמְּלָה "עוֹלָם"
הֵיא גַם זְמַן וְלֹא רַק מְקוֹם?

וְהַמִּים נוֹשְׁקִים אֶת הַחוֹל הַלַּח בְּמִסִּירוֹת שְׂבּוּאָת, בְּאֶמֶן
כְּמוֹ יְרֵי הָאִשָּׁה בְּחִנּוּת הַפְּנִינִים, בְּסִדְרֵת-הַפְּרָחִים, בְּלֵאֵט.
"סֵאִיוֹנָאָרָה" — כָּל כֶּךָ הִרְבָּה רַךְ וּמְתִיקוֹת
בְּאַרְבַּע הַבְּרוֹת. הָרוּחַ
מְעַרְסֶלֶת בְּרַחֲוִי-דוֹכְנֵי-הַצְּרָפוֹת.
אֵת פְּרוֹת פְּנִסֵי-הַנִּיר.

.5

לְמֵרָאָה הַנוֹפִים הָאֵלֶּה
אֵתָה שָׁב וְנִנְכַח מֵהֵר:
הֵם אֲמָנִם צִירִים מְכַשְׂרִים מֵאֵד, אֵלֹא
אֵלֵהִים
מְכַשֵּׁר הִרְבָּה יוֹתֵר.